

13. XI – KATECHEZA 11: CZYM JEST ŁASKA UŚWIĘCAJĄCA?

Katechizm Kościoła Katolickiego w numerze 2000 określa łaskę uświęcającą następująco: *Łaska uświęcająca jest darem habitualnym, stałą i nadprzyrodzoną dyspozycją udoskonalającą samą duszę, by uzdolnić ją do życia z Bogiem i do działania mocą Jego miłości. Rozróżnia się łaskę habitualną, czyli trwałe uzdolnienie do życia i działania zgodnego z Bożym wezwaniem, oraz łaski aktualne, które oznaczają interwencję Bożą bądź na początku nawrócenia, bądź podczas dzieła uświęcania.*

Jest to dar od Boga, który oczyszcza naszą duszę z grzechów ciężkich i czyni ją miłą i świętą. Podnosi nas do godności dzieci Bożych. Każdy kto trwa w łasce uświęcającej z pewnością uzyska zbawienie wieczne. Ludzie otrzymali od Boga łaskę uświęcającą na początku kiedy Bóg stworzył pierwszych rodziców. Był to najważniejszy dar dla duszy. Jednak przez grzech pierworodny utraciliśmy ją.

Otrzymujemy ją na nowo podczas chrztu świętego oraz sakramentu pokuty i pojednania. Powinien być to dla nas wierzących największy i najcenniejszy skarb, który jednak przechowujemy w naczyniu glinianym. Im bardziej staramy się trwać w łasce stajemy się coraz miłszymi Bogu, a Bóg pomnaża w nas łaskę uświęcającą i czyni naszą duszę czystsza i piękniejsza.

Wszystko otrzymaliśmy od Boga, jednak kiedy wykonujemy dobre uczynki w stanie łaski uświęcającej zasługujemy na niebo – dlatego te uczynki nazywamy zasługującymi. Musimy jednak pamiętać, że znaczeniu ściśle prawnym nie istnieje zasługa za strony człowieka względem Boga, bo wszystko otrzymaliśmy od Niego jako naszego Stworzyciela.

Łaska uświęcająca nie jest dana człowiekowi raz na zawsze, tracimy ją przez grzech ciężki. Możemy ją odzyskać przez godne przeżycie sakramentu pokuty.

Modlitwa, unikanie sposobności do grzechu ciężkiego, pełnienie dobrych uczynków oraz godne i częste przyjmowanie sakramentów powoduje umacnianie w nas łaski uświęcającej.